

ביוק הסחרת היו הגיבורות האמיתיות — סוליות הנעליים הסבלניות. ניידת על סמלת. היוצרות פרצו בצחוק. 0:1. את נחל דרום אין מנצחים בקלות.

הצועדות של נח"ל דרום בצעדה הרביעית דרך גבר

דרום פשוט הגיעו לפני הזמן המתר. אם תיכנסנה לנקודת הסיום, לפני הזמן המינימלי המוקצב להליכת 30 הקילומטר, תיפסל ה־קבוצה.

★★★ חלק בעולם הבא

הצעדה התחדשה. הזיעה ניגרה בי זרם קולה. הרגליים עייפות, החגור העיק על הגב, נדבק מזיעה. המימיה שקשקה, אך למרות החמסין אף אחת לא שתתה. עוד שלושה קילומטר והיום הראשון יסתיים. להרים את הראש יותר גבוה, עוד לא הפסדנו בשום מלחמה. דירבנה שושקה את מחלקתה. יותר לאט, יותר חזק, יותר בי מרץ, יותר יפה. אחת־שתיים־שלוש־ארבע, והופ־הופ־הופ! קולה של המפקדת היה רחוי גאחה. גם השופטים התפעלו מהבנות של שושקה.

לפתע התנגשו הרגליים אחת בשניה. צלם העולם הזה נדחק בין הבנות, ניסה לצלמן במצב משונה. הבנות לא התרגשו. הרי בש־ביל נקמות באנשים כאלה ערכו רשימה של 250 שירים:

מי שקורא את העולם הזה אין לו חלק בעולם הבא. אך מי שקורא את העיתון ורעים יש לו בעולם הבא שני חלקים.

הבנות התקרבו לקו הסיום. מרחוק נראו אזהלי הסירים הקטנים. החגור חדל להעיקן הצעידה לא קשה. השירה לא נפסקת. עבר עוד יום.

• מינימום: שבע שעות; מקסימום: עשר שעות.
• עיתון תנועת הנוער הדתית בני עקיבא.

שלושה הראשונה: פשוט מאוד — רבי־סרן על סמלת. היוצרות פרצו בצחוק. 0:1. את נחל דרום אין מנצחים בקלות.

★★★ מדוע פורק הפלמ"ח?

לז שופט, כאן שופט שתיים בועז. "כאן שופט, כאן שופט שתיים בועז. איך אני נשמע? עבור."

"כאן שופט, אתה נשמע היטב, עבור." "כאן שופט שתיים בועז, אנחנו מגיעים לבאר טוביה, הולכים מצוין, לבנות מוראל גבוה, מה נשמע אצלכם, עבור." קבוצות הבנות הראשונות החלו מגיעות לנקודת הסיום. בצדי המדרכה עמדו עשרות משפחות — ילדים עם תפוזים, נערות עם פרחים אדומים. לפתע הגיעה המפקדה לעצור; אסור להיכנס לכפר. הבנות התיישבו בצדי הדרך, הרימו את רגליהן על התרמילים — שיטה בדוקה להחזרת מחזור הרם.

על הכביש עבר טרקטור נהוג בידי חקלאי זקן. הוא לא מזכיר לכם את בן־גוריון? שאלה מישהי, בטחה, הוא דומה לזקן בשדה בוקר כמו שתי טיפות מים. ואו פרץ מאליו השיר:

לא, לא, לא נשכח איך שפירקו את הפלמ"ח. נוד לשדה בוקר נתפוס את החבר, נגמור את החשבון עם שר הביטחון.

מזל של הזקן, שהוא דמה לבן־גוריון. אחרת אין לדעת מה היו מסוגלות לעשות הנערות באותם רגעים של מצב רוח. "מה קרה?" רטנה אחת, "יש פשפשים בתוך ה־כפר שאסור להיכנס!" לא, לא היו בכפר פישפשים. צועדות נח"ל

הבנות לא נשארו חייבות, פצחו בשיר תגמול: היא יורדת כל יום אל הים, על גופה מתוח בגד ים. בגד ים מניילון הוא שקוף, ורואים לה את הגוף.

★★★ מה זה סמלת ראשונה?

בינת הדרך עמד גימס מוסחה. הבנות. להאיט את הקצב. להרחיב צעד. הרם ידיים בגובה הכתפיים. אפ־שתיים־שלוש־ארבע! והופ־הופ־נח"ל, ועוד פעם נח"ל! שושקה נתנה פקודות בקצב — מתקרבים לגיפ הבקרה. צריך לעשות רושם.

הבנות הלכו מצוין, אף אחת לא נפלה. אם נלך ככה עד הסוף, עוד יכולים לשלוח אותנו להולנד, המריצה שושקה את הבנות. אבל את כבר לא תספיקי, השיבה גירה.

שושקה, סגן־משנה גבוהה ורוזה, באמת לא תספיקי, היא רצתה לצעוד השנה בין הבודדות, אך לא ניתן לה. את משתחררת יומיים אחרי הצעדה, אמר לה המגיד, לפחות תשאירי עוד מזכרת נעימה. תאמני קבוצה של בנות.

שושקה יודעת לאמץ. מאז גמרה את קורס הקצינות, עסקה כל הזמן בהדרכה. כבר נמאס לי לאמץ כל הזמן, הודתה, אבל כשמקבלים קבוצה כזו, נכנס החשק מחדש. השופטים העיפו מבט מחמיר לעבר הבנות. סמלת ראשונה הפליטה בשמחה לאיד: "הן הולכות יפה, אבל נח"ל חוף הולכות עוד יותר יפה." הבנות לא נבהלו מתג השופט. "אתן יודעות מה זה הפלאפל על הפסים של סמלת ראשונה?" שאלה מישהי כי

ת של בנות בימי השרב

חובלת דרג לוחם נעה הפעם לפני התיי... לוח עצמן. במקומות ישוב זכו הצועדות לתגובות שמחה. **דור ההמשך** צועד בסך לפני הדור ה־משנים. אלו שסללו כביי החורשות אותם ברגליהן ני בואן. סנדלים — **רגל 'שק'** היתה הפקודה הבלתי רגילה. בהגיע הצועדות למאהל החניה שחוקס לפי הפתרון היעיל ביותר למנוחת הרגליים.